

Boldogasszony Anyánk, BÉKE KIRÁLYNŐJE

HÍRLEVÉL 2021 / 8.

A Szűzanya üzenete 2021. július 25-én Marija Pavlović által

Drága gyermekek!

Arra hívlak benneteket, hogy imádság legyetek mindazok számára, akik nem imádkoznak. Kicsi gyermekeim, tegyetek tanúságot az életekkel az örömről, hogy az anyéim vagytok, Isten pedig meg fogja hallgatni imáitokat és békét ad nektek ebben a békétlen világban, ahol a gőg és az önzés uralkodik.

Kicsi gyermekeim, ti legyetek nagylelkűek és szeretetem szeretete, hogy a pogányok érezzék, az anyéim vagytok és megtérjenek Szeplőtelen Szívemhez.

Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.

Medjugorje, 2021. július 25.

Egész szívvel

Elmélkedés a Szűzanya 2021. július 25-i üzenetéről

Az üzenetet izlelgetve azon gondolkoztam, hogy van-e valamiféle előfeltétele annak, hogy a Szűzanya kérésének megfelelően viselkedjünk a jövőben. Azt hiszem, hogy igen. Ezek a hit és a megszentelő kegyelem állapota.

A hit olyan tulajdonságunk, amelynek a folyamatos megerősítését kérnünk kell. Hányszor jut eszembe, hogy nekünk, krisztuskövetőnek

rendelkeznünk kellene erős és állhatatos hittel. Krisztus minket is meg akar ajándékozni azokkal a karizmákkal, amelyek az őskeresztények sajátjai voltak: a belső hallással, a közbenjárásunkkal végzett krisztusi gyógyításokon át a hétköznapi csodák megéléséig.

Ahhoz, hogy élővé legyen a hitünk, folyamatosan kérni kell az ég Urát, hogy erősítse hitünket. Emlékeztetőül: *ha akkora hitetek lenne, mint a mustármag...* Krisztus mindig igaz módon tanított. Miért nem hisszük el, hogy általa mire vagyunk képesek?

Minap történt velem a következő eset. Egyszer hajnalok hajnalán ülök az erkélyünkön, amikor is az égen egy tucat vadkacsa húzott át és tűnt el a háztetőnk felett. Más alkalommal is ott ültem, és lestem az eget. Az jutott eszembe, hogy az erős hit csodákra képes. Csodának tekinteném, ha újra feltűnnének az oly ritkán látott vadkacsák. Azért arra gondoltam, hogy nem lehetetlen, ha hiszem. Kb. húsz perc múlva 5-6 vadkacsa húzott át a látóteremben. Mi tagadás, rácsodálkoztam. A megszentelő kegyelem állapota ahhoz kell, hogy be legyünk kapcsolva az Isten erőterébe.

Lássuk ezek után magát az üzenetet. Az első mondata belőlem a helyettesítés szót hozza elő. *Arra hívlak benneteket, hogy imádság legyenek mindazok számára, akik nem imádkoznak.* Adódott egyszer, hogy közösségünk nem minden tagja vett részt a szentmisén. A misét celebráló pap megjegyezte: Most mindnyájan egy-egy csoportot helyettesítetek. Helyettük és az ő képviselőjükben is részt vesztek a liturgikus cselekményben. Ez az imára is kiterjesztendő! Hát hogyne. Imaszándékaink, közbenjárásunk kiterjedhet azokra, akik még nem jutottak el a megtérésre, azokra, akik még nem ismerték meg az Isten országát, azokra, akik magányosan haldokolnak, akik betegségektől szenvednek vagy éppen üldöztetést, kirekesztést szenvednek el. Példát a Szeretetlángmozgalomból hozok ide. Erzsébet asszony közvetíti Mária ígétét, hogy aki három üdvözlégyet elmond, és a megfelelő helyre betoldja az általa diktált szavakat – *áraszd szeretetlágod kegyelmi hatását az egész emberiségre* –, az minden alkalommal egy-egy lelket kiszabadít a tisztatóhelyről.

Globalista világunkban illő, hogy mindennap imádkozzunk az emberiség megtéréseért. Mivel a világ népességéhez képest csekély a krisztushívók száma, bőven van kiket helyettesítenünk. Tesszük? Tegyük azzal az erős hittel, hogy nagy értéke van alázatos kéréseinknek. *Kicsi gyermekeim, tegyetek tanúságot az életetekkel az örömről, hogy az enyé-*

im vagytok. Isten pedig meg fogja hallgatni imáitokat és békét ad nektek ebben a békétlen világban, ahol a gőg és az önzés uralkodik.

Minden összefügg mindennel. Aki elmélyed az önfeledt imában, megtapasztalja a lelki békét. Akiben béke van, az örömmel fohászkodik ahhoz, akinek mindent köszönhet. Az imádságos ember lelkének szépsége megmutatkozik a gesztusain, az öröm kiül az arcára. Az tanúskodni fog azokról, akikhez tartozik. Az ember igaz volta láthatóvá válik rajta, mert egyre inkább hasonlítani fog a szeplő nélkül való Máriára, akinek a meghívását elfogadta. Mária pedig bemutatja az imádságos embert Jézusnak és az Atyának, akiknek a kegyelméből a tanítványok békességében élhet, mégpedig állapotyszerűen. Lesöpörhetetlen alternatívát tartva a gőgös és békétlen világ elé. Szükség is van rá, mert amint Pál írta: *ahol eluralkodik a bűn, ott túlarad a kegyelem*, amelyet Mária összeszedett lelkei mutatnak fel. Mert igenis gőg a jelentése a pride szónak, amely megelevenedik a szivárványos felvonulások alkalmával, hogy illetlenségével kérkedjen. És igenis önzés elherdálni a föld kincseit, fölösleges javakkal körülbástyázni röpke e világi létünket. Minden látszat ellenére sem ad biztonságot. (*Ostoba, még az éjjel számon kéri a lelkedet!* – hangzik el Jézus parabolájában e mondat.) Többre vagyunk kalibrálva a fogyasztói önzésnél. Istenre képes (capax Dei) a létünk!

Az a megoldatlan probléma, hogy bár minden ember az Isten képmása, erről mégsem tud minden ember, s aki tud róla, nem él, nem viselkedik e felismerésnek megfelelően. Nemrég szembesültem a gondlattal: mindenki, aki ellenségesen tekint felebarátjára, kritikája a megfeszített Krisztust gyötri, mert minden ember meg van hívva az Isten országába, és mindenkinek az üdvösségéért élt és halt meg a Föltámadott. Őt üjtük, amikor egymást üjtük, őt szidjuk, amikor egymást szidjuk, őt torkoljuk le egymást szapulva. De jó lenne ezen elelmélkedni, és levonni belőle a szükséges következtetéseket...

Gyermekeim, ti legyetek nagylelkűek és szeretetemet szeretete, hogy a pogányok érezzék, az anyéim vagytok és megtérjenek Szeplőtelen Szívemhez. Mária azt szeretné, ha létmódunkkal őt követnénk, ha elfogadnánk életvezetési tanácsait, konkrét esetben nagylelkűen megbocsátának másoknak (okos enged). Zsörtölődések helyett Mária és Jézus elé terjesztenénk azokat a dolgokat, amelyek mások értetlenkedései miatt bennünket feszítenek, hogy vegye el tőlünk valamennyi nehézségünket, s így mi felszabadulva saját sebeink nyalogatása alól, egész szívvel kifele tudjuk élni azt a szeretetet, amellyel a Szent Szűz körülölel bennün-

ket. Ha ez a magatartás uralkodik el bennünk, akkor a pogányok előbb-utóbb megérzik, hogy mind Máriáé vagyunk, s bizvást vonzódni fognak hozzá a többiek is. Adódik, hogy az üzenet ez utóbbi mondata a jézusi kijelentésre hajaz: *Úgy tegyetek, hogy tetteiteket látva az emberek dicsőítsék az Istent.* Megértjük, hogy magasra van téve a lécz, de Isten kegyelméből Mária közbenjárására átugorhatjuk. Csupán akkora hitre van szükségünk hozzá, mint egy mustármag.

Imádkozzunk és dolgozzunk Mária tervének megvalósulásáért!

Gyorgyovich Miklós

32. Mladifest

Mi jót kell tennem (Mt 19, 16)

2021. augusztus 1-6.

FRA MARINKO ŠAKOTA ATYA A MLADIFESTRŐL

Ebben az évben is nagy számban vesznek részt a Mladifesten egyházi méltóságok – erősítette meg fra Marinko Šakota atya, Međugorje plébánosa. – Az imatalálkozó idején szentmisét mutat be: Robert Sarah bíboros, Luigi Pezutto érsek, Bosznia-Hercegovina apostoli nunciusa, Tadeusz Wojda érsek, Guido Gallese püspök és fra Miljenko Šteko, a Hercegovinai Ferences Rendtartomány tartományfőnöke.

Sarah bíboros, az érsek atyák és a püspök atya Mladifestre való jövedele nagy esemény és nagy öröm mindnyájunk számára. A fiatalok boldogok, amikor látják, hogy a pásztorok velük vannak, a pásztorok pedig örülnek, ha sok olyan fiatalt látnak, akik imádkoznak és dicsőítik az Urat – mondta fra Marinko Šakota atya, akinek nincsenek elvárásai az idej Mladifestre érkező fiatalok létszámát illetően, és hozzátette: Akárhányan jönnek, mindenkit Isten hozott! A Mladifest Međugorjében valóban különleges, a hit és az imádság csodálatos megélése. Minden, ami ezen az imatalálkozón történik – kezdve a nemzetek bemutatkozásától, a Podbrdon való rózsafüzér, a reggeli ima, a katekézis, a tanúságtétel, az ének- és zenekar, az önkéntesek, az esti imaprogram, a rózsafüzér, a szentmise, a szentségimádás, a gyertyás imádság, a körmenet a Szűzanya szobrával, a Cenacolo közösség előadása, a küldetés és a búcsúzás, majd a végén a kora reggeli, a hajnali öt órakor kezdődő szentmise a Križevácon – mind olyan természetű események, amelyek felemelik és simogatják a lelket, egészséges étellel táplálják, különleges béké-

vel és örömmel töltik el, bátorságot és erős ösztönzést adnak arra, hogy hitben és imádságban folytassák életútjukat, együtt járva mindennapjaikban a Szűzanyával és Jézussal.

Valóban csodálatos a Mladifest ideje alatt az, ahogyan sok fiatalban ébredszik az élet, elkezd kibontakozni a szeretet, a jóság és az öröm csírája és titokzatos béke tölti be a szívüket. Leírhatatlan az az érzés, amely akkor járja át az embert, amikor e fiatalok arcát szemléli, akik szeretve és elfogadva érzik magukat és ahogyan ők szeretik Istent, Jézust, Máriát, az imát, az eucharishtiát, a szentgyónást, a szentségimádást. Nehéz szavakkal kifejezni azt a pozitív feszültséget, amely a levegőben érezhető, a várakozást, a figyelmet, amely az imádság helyén, a szabadtéri oltár előtti téren uralkodik. De a legszebb és legcsodálatosabb a Mladifesten azt látni, mennyire szeretik a fiatalok az egyházat, a papokat és ahogyan a papok is szeretve és elfogadva érzik magukat! – mondta fra Marinko világossá téve, hogy – a Mladifest a személyek találkozása a szív egyszerűségben és nyitottságában. Oly sok az öröm és a szeretet, a kedvesség és a béke! És leírhatatlan a boldogság! Oly sokan vannak szerte az egész világból, mégsem idegen senki! Oly sok az ismeretlen, de mind kedves számunkra! Senki sincs a figyelem központjában, de mindenki elfogadva és szeretve érzi magát! Forróság van, de senkit sem zavar! Katekézis, tanúságtétel, prédikáció és senkinek sem unalmas! Hosszú ideig tartanak a programok, de mégsem tűnnek hosszúnak, sőt, ellenkezőleg még maradnánk tovább örömmel énekelni és táncolni! – zárta gondolatait fra Marinko atya. – A forró augusztus első napjai sokak számára szerte a világban már régóta le vannak foglalva Međugorje és a Mladifest számára. Találkozunk!

FERENC PÁPA ÜZENETE A MLADIFEST RÉSZTVEVŐI SZÁMÁRA

Kedves Fiatalok! Az Ifjúsági Fesztivál a buzgó, odaadó ima és a Jézus Krisztussal való találkozás, különösen az Ő élő igéjében, az eukarisztiában, a szentségimádásban és a bűnbocsánat szentségében való találkozás hete. Ez az esemény – sokak tapasztalata szerint – olyan erő, amely az Úrhoz vezet bennünket. Pontosan ez az első lépése a gazdag ifjúnak, akiről a szinoptikus evangélisták írnak (vö.: Mt 19, 16-22, Mk 10, 17-22, Lk 18, 18-23), az ifjúnak, aki buzgósággal és vágyakozással telve indult – pontosabban rohant – az Úr felé, hogy megtalálja a Tanítót, és örök élet, vagyis valódi öröm legyen az osztályrésze. Ebben az évben a

Fesztivál mottója az a kérdés, amit ez a fiatal tett fel Jézusnak: *Jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?* Ezek azok a szavak az Úr elé visznek minket, Ő pedig ránk tekint, és szeretettel hív: *Jöjj és kövess engem!*

Az evangélium nem említi a gazdag ifjú nevét, ami azt jelzi, hogy bármelyikünk lehetne az az ifjú. A fiúnak nemcsak nagy vagyona van, hanem emellett tanult, jólnevelt embernek is tűnik, olyan valakinek, akit egészséges igyekezet hajt, ami a valódi boldogság keresésére, vagyis az élet teljességére vezeti őt. Ezért útra kel, hogy megtalálja azt a tanítót, aki tekintélyes, hiteles és bizalomra méltó. Jézus Krisztus személyében ilyen tekintélyre talál, ezért megkérdezi tőle: *Jó Mester, mi kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?* (Mk 10, 17) A fiatalember tehát feltételezi, hogy a saját erejéből kell elérnie azt, amire szüksége van. Az Úr kérdéssel válaszol: *Miért nevezel engem a jónak? Csak egyvalaki jó, az Isten.* (Mk 10, 18) Ezzel Jézus Isten felé vezeti őt, aki az egyetlen és a legfőbb Jó, akitől minden jó származik.

Jézus, hogy segítsen az ifjúnak megtalálni a jóság és a valódi öröm forrásához vezető utat, megmutatja, az első lépést, amit meg kell tennie, mégpedig azt, hogy meg kell tanulnia jót tenni felebarátjával: *Ha el akarsz jutni az örök életre, tartsd meg a parancsokat.* (Mt 19, 17) Jézus ezzel visszavezeti őt a földi életbe, és megmutatja neki az örök élet útját: a konkrét felebaráti szeretet útját. A fiatalember azonban azt válaszolja, hogy a parancsokat mindig megtartotta, és ráeszmél, hogy azok megtartása nem elég a boldogsághoz. Ekkor Jézus gyengéden rátekin-tett. Az Úr érzékeli a teljességre való vágyakozást, amelyet a fiatalember a szívében hordoz, és azt az egészséges igyekezetet, amely ennek elérésére készíti őt, ezért rokonszenvet és gyengédséget érez iránta.

Emellett Jézus érzékeli a gyenge pontját is beszélgetőtársának, aki túlságosan ragaszkodik az általa birtokolt anyagi javakhoz. Ezért az Úr egy második lépést javasol, ami az „érdemek” logikájától az „ajándékok” logikája felé való elmozdulás: *Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Jézus –, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincs-d lesz a mennyben.* (Mt 19, 21) Jézus megváltoztatja az ifjú néző-pontját: arra hívja őt, hogy ne azon gondolkodjon, hogyan biztosíthatja az ember a maga számára az örök életet, hanem teljes önátadással köv-esse az Urat ebben a földi életben. Ez felszólítás a további növekedés-re, elmozdulás a szabályok jutalom reményében való betartásának logi-kájától a feltétel nélküli és teljes szeretet felé. Jézus azt kéri a fiatalem-

bertől, hogy hagyja el azokat a dolgokat, amelyek elnehezítik az ember szívét és a szeretet akadályai. Amit Jézus felmutat, az nem egy olyan ember, aki mindentől meg van fosztva, hanem egy olyan, akit a találkozások szabadabbá és gazdaggá tesznek. Ha a szívét anyagi javak nehezítik el, Isten és a felebarát is csak egy lesz ezek közül a javak közül. Ha túl sok mindenünk van és túl sok mindenre vágyunk, akkor ez megfojtja a szívünket, elszomorít és szeretetre képtelenné tesz minket.

Végül Jézus egy harmadik lépést javasol: azt, hogy kövessük őt: *Jöjj és kövess engem!* „Krisztus követése nem külső utánzás, mert az embert a szíve mélyéig érinti. Krisztus tanítványának lenni azt jelenti, hogy hasonlóvá válni hozzá.” (II. János Pál, Veritatis Splendor, 21). Cserébe egy gazdag és boldog életet nyerünk, testvérekkel, apákkal, anyákkal és gyerekekkel... (vö.: Mt 19, 29) Krisztus követése nem vesztés, hanem egy megfizethetetlen nyereség, a meghívás elutasítása viszont akadály ezen az úton. Ám a gazdag ifjú szíve „két úr” között volt megosztva: Isten és a gazdagság között. A kockázattól és a vagyon elvesztésétől való félelemből szomorúan hazatért: *Ennek hallatára az elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.* (Mk 10, 22) A fiatalember nem habozott feltenni egy fontos kérdést, de nem volt elég bátorsága elfogadni a választ: a meghívást, hogy elszakadjon önmagától és a vagyonától, hogy ezáltal Krisztushoz kapcsolja magát, vele járjon, és megtalálja az igazi örömet.

Barátaim, Jézus mindannyiótoknak mondja: *Jöjj és kövess engem!* Legyen bátorságotok a fiatalságotokat úgy megélni, hogy az Úrra bízástok magatokat és vele jártok. Hagyjátok magatokat meggyőzni az ő szeretetteljes tekintete által, amely kiszabadít minket a bálványok és az életet ígérő, de halált hozó hamis gazdagság vonzásából. Ne féljetelek elfogadni Krisztus igéjét és meghívását. Ne csüggedjetelek el, mint az evangéliumban említett ifjú; fordítsátok a tekinteteket Máriára, aki példát ad nekünk Krisztus követésére, bízátok Rá magatokat, aki azzal, hogy kimondta: *íme, az Úr szolgálóleánya*, feltétel nélkül átadta magát Isten hívásának. Az ő élete teljes, önzetlen önátadás, az anyagi üdvözletől a kálváriáig, ahol a mi Anyánk lett. Fordítsuk a tekintetünket Máriára, hogy erőt merítsünk és elnyerjük a kegyelmet, amely által ki tudjuk mondani saját igenünket: *legyen nekem a te igéd szerint.* Fordítsuk a tekintetünket Máriára, hogy megtanuljuk Krisztust adni a világnak úgy, ahogy azt Ő tette, amikor gondoskodó szeretettel Erzsébet segítségére sietett. Fordítsuk a tekintetünket Máriára, hogy az életünket másoknak

adott ajándékká formálhassuk. A kánai jegyespárról való gondoskodása által Mária arra tanít minket, hogy törődjünk másokkal. Életével megmutatja, hogy a boldogságunk Isten akaratában van, amit nem könnyű elfogadni és megélni, mégis ez az, ami valódi örömet ad nekünk. Igen, „az evangélium öröme betölti azok szívét és egész életét, akik találkoznak Jézussal. Akik engedik, hogy üdvöztse őket, azok megszabadulnak a bűntől, a szomorúságtól, a belső ürességtől és az elszigetelődéstől. Jézus Krisztussal mindig megszületik és újjászületik az öröm.” (Evangélii Gaudium, 1.)

Kedves fiatalok, az Úrjézussal való utatokon, amire ez a fesztivál is lelkesít, a Boldogságos Szűz Mária, a mi mennyei Édesanyánk közbenjárásra bízlak titeket, és a Szentlélek fényét és erejét hívom le rátok. Vezessen titeket minden nap Isten tekintete, aki nagyon szeret titeket, hogy a másokkal való találkozásokban tanúi legyetek az új életnek, amit mindannyian ajándékba kaptatok. Ezért imádkozom és megáldalak titeket, és arra kérlek, hogy ti is imádkozzatok értem.

Rómában, a Lateráni bazilikában,
Szent Péter és Pál ünnepén, 2021. június 29-én

ROBERT SARAH BÍBOROS SZENTBESZÉDE A MLADIFEST
NYITÓ SZENTMISÉJÉN

A liturgikus év tizennyolcadik vasárnapja Kivonulás könyvéből származó ószövetségi szakaszon keresztül vezet be minket az élet kenyere, a legszentebb eukarisztia témájába, amelyről János evangéliumának híres hatodik fejezetében olvasunk. Az öt kenyér és a két hal csodálatos megszorítása után kezdődik Jézus hosszú beszéde az *élet kenyéré*ről, amely a manna csodájának magyarázata és elmélyítése. Jézus üzenete Isten tetteire összpontosít. És valóban: azok, akik hallgatják őt, ezt a kérdést teszik fel neki: *Mit tegyünk, hogy Isten tetteit cselekedjük?*, Jézus azt válaszolja: *Isten tette az, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.*

Azért jöttünk Medjugorjébe, hogy megújítsuk a hitünket Jézus Krisztusban, a mi Megváltónkban, vagyis hogy egy hiteles és az élethez elengedhetetlenül szükséges eleven kapcsolatot alakítsunk ki Vele, a mi Urunkkal, Istenünkkel, és választ kaphassunk arra a lényeges kérdésre, hogy hogyan találhatjuk meg imádságban Jézust, és hogyan viselkedjünk az ő átható és fenséges jelenlétében. Más szavakkal, hogyan keres-

sük Istent igazságban? Még pontosabban, mi Isten helye az életünkben? Szükségét éreztük, hogy eljőjjünk erre a zárandoklatra, ami olyan, mint egy spirituális gyakorlat, mert egy olyan világban élünk, amely Isten nélkül próbál élni, a mi vágyunk azonban az, hogy találkozzunk az Úrral. Azért jöttünk, hogy feltöltsük az elemeinket, hogy az ő jelenlétében jobban élhessünk és tanúi lehessünk Isten igazsága és kegyelme ragyogásának.

Hozzánk közel álló kortársaink, családtagjaink és barátaink, iskolatársaink és munkatársaink közül sokan érzéketlennek, közömbösnek tűnnek, vagy éppenséggel ellenségesek Isten létezésének kérdésével szemben. Tagadják Isten létezését, és azt mondják: ez annak a jele, hogy szabadok. Nap mint nap a saját szemünkkel láthatjuk az ateizmus olyan megnyilvánulási formáit, mint a hitehagyás, vagy az erkölcsileg megálázó pogányság. A mai második szentírási olvasmány arra figyelmeztet minket, hogy ne éljünk úgy, mint a pogányok, akiket hiú vágyak vezérelnek, vagy, mint a régi ember, *aki a romlásba rohan a megtévesztő kívánságok miatt*. Tudjuk, mihez vezet ez a hiúság anyagi javakban bővelkedő társadalmainkban, amelyekben egoizmus, hedonizmus, hazugság, erőszak, szellemi zűrzavar uralkodik, de száműzik belőlük az igazságot, még a legnyilvánvalóbb igazságot is, és ismerjük azt a dekadens magatartást is, amelyet gyakran törvényesítenek egyes országok jogszabályai, és ami miatt egyre több kortársunk távolodik el Istentől vagy tagadja Isten létezését, semmibe veszi az emberi személyt, vagyis lényegében az emberi méltóságot, ez pedig a pusztulásba vezet. Szent Pál arra kér minket, hogy emlékezzünk a keresztségünkre, újuljunk meg, és öltözzünk magunkra *az új embert, aki Isten képére igazságban és valódi szentségben teremtetett*.

Ma Krisztus, az Úr arra hív minket, hogy nézzünk felfelé. Nagyon fontos, hogy emlékeztessük a modern fogyasztót arra, hogy azért eszünk, hogy éljünk, és nem azért élünk, hogy együnk. Jézus, aki ismeri az emberi szívet, válaszolni akar legmélyebb vágyainkra, legfőbb sóvárgásainkra: az Ő szeretetére való éhségünkre és a teljesség iránt való kínzó szomjúságunkra. Látja, hogy milyen gyakran futunk kiszáradt forráshoz, amely nem képes csillapítani ezt az éhséget és szomjúságot: a technológiához, amelyet istenítünk. Jézus látja kínlásunkat, ha a létezés ürességében magunkra maradunk a Jó Pásztor nélkül, aki előttünk jár és bevezet minket az Ő szent földjére, ahogy a mai zsoltár mondja. Az Úr meghív minket, hogy keljünk át a „túlso partra”. Ez egy fontos

szimbólum: „átkelni a túlsó partra”. Azt jelenti, hogy elutasítjuk a könnyű utat, és Isten útján indulunk el. De „átkelni a túlsó partra” még ennél is többet jelent: a mai időktől kapott súlyos sebekből, a vallási közömbösségből, az erkölcsi relativizmusból, az individualizmusból és az énközpontú hedonizmustól való gyógyulást. XVI. Benedek pápa is erről az „önmagunkból való kilépés”-ről beszélt.

Az egyetlen orvosság, ami meggyógyíthat bennünket a lélek halálos betegségéből, az élet kenyere, a legszentebb eukarisztia. A görög atyák az eukarisztiát úgy határozták meg, mint "pharmakon tèn zoes", azaz „az élet orvossága”. A mai zsoltár azt mondja: az erősek kenyere számunkra, beteg embererek számára. Szegény bűnösökként azért mérünk szentáldozáshoz járulni, hogy megerősödjünk a hitben. „Szeretni azt jelenti: teljesen önmagunkat adni” – mondta Lisieux-i Szent Teréz. A II. Vatikáni Zsinat lelkipásztori konstitúciója, a Gaudium et Spes tekintéllyel tanítja, hogy „az ember nem önmagába zárt létező, hanem egy személy, aki arra hivatott, hogy teljesen átadja magát másoknak a szeretetben.” Az eukarisztia ezért valóságos orvosság, amely megadja nekünk a lehetőséget, hogy elhagyjuk a kényelem és a hamis biztonság partját, amelyet a viszonylagosság jellemez, és átkeljük az igazság evangéliumának és lelkünk megváltásának partjára.

Jézus *igaz kenyérről*, az *élet kenyéréről*, a *mennyből szállott kenyérről* beszél. Az egyetlen igaz kenyér tehát Ő, Jézus. Ő a kenyér, amely életet ad. Más szavakkal: Jézus azt akarja, hogy mozduljunk el az anyagi éhségtől, a testünk éhségétől a lelki éhség, a lelkünk éhsége felé: a fizikai éhséget csillapító kenyértől az élet igazi kenyere felé, amely minden éhséget, minden lelki éhséget csillapít, mert Jézus Isten kenyere, amely leszáll az égből és életet ad a világnak. Jézus az egyetlen, aki képes csillapítani az örökkévalóság iránti éhségünket és szomjunkat.

Nyugaton az eukarisztiát a monstrancia vagy a kehely jelöli, amely felett a házigazda áll. Keleten azonban másképpen ábrázolják az Eukharisztiát: a kehelyben vagy a paténán a jászolban fekvő gyermek Jézust szemlélhetjük, mellette pedig két diakónusnak öltözött angyal áll, mert Jézus egyszerre főpap és áldozat. A gyermek mellé ez van írva: *Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó*, és a Szentlélek galambja nyugszik fölötte. A betlehemi Gyermek megjelenítése – Betlehem az jelenti: a kenyér háza – megtalálható néhány nyugat-európai román stílusú templom ikonográfiájában is: nem ritka, hogy az újszülött Jézust pólyába takarva, kenyérhez hasonló formában ábrázolják. Mindez állandóan arra

emlékeztet bennünket, hogy, amint a II. Vatikáni Zsinat mondja a szent liturgiára vonatkozó konstitúciójában: „Az Eucharisztia a keresztény élet forrása és csúcsa.”

Jézusban Isten leszáll az égből, hogy átadja magát és felajánlja örök életét a jóakarátú embereknek. Természetesen el kell fogadnunk Őt és köszönetet kell mondanunk Neki. Ebben áll Jézus életének egész drámája, amely ma is folytatódik az egyház életében, amely az Ő misztikus teste. Szent János evangéliumának bevezetőjében olvassuk: *A tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be.* Milyen fájdalmas, hogy az övéi, azok, akik többé már nem zsidók, azok, akik megkapták a szent keresztséget megfélekeznek Krisztusról, vagy megtagadják Őt! Zajban, nyüzsgésben, nem megfelelő módon ünneplik az eukarisztiát, mindenféle szentség és hit nélkül, gyakran illetlen öltözékben, mintha csak azt akarnák kifejezni, hogy nem tisztelik Istent. Micsoda tragédia, hogy vannak olyan megkeresztelt emberek, akik nem gyakorolják a hitet és akiket saját üres, értelmetlen gondolataik vezérelnek!

Szóval, kedves testvérek, mi is Istennek az a tette, amelyről ennek az elmélkedésnek az elején beszéltünk? Mire is vagyunk elhívva? Isten tette az, hogy higgyünk abban, akit Isten, a mi Atyánk küldött. „Hinni” azt jelenti, hogy elfogadjuk Jézus Krisztust annak, aki: az Isten Fia! Hiszünk benne, elmélkedve mindarról, amit Jézus földi életében megtapasztalt, hiszünk megváltó halálában, a halálból való dicsőséges feltámadásában és dicsőséges mennybemenetelében. Hiszünk Jézusban, a megtestesült Igében, Istenben, aki emberré lett, befogadjuk Őt az áldott eukarisztia szentségében, és imádjuk az Ő isteni jelenlétét az oltáriszentségben. Amikor csendben vagy, a szentáldozás után ne törd a fejed mindenfélen és ne könyörögj különféle dolgokért, hanem ehelyett egyszerűen csak legyél ott Jézus jelenlétében, mondd neki: „Jézusom, ki vagyok én, hogy lakást veszel bennem?”, és a lelked mélyén csodáld és imádd Őt.

Az evangéliumokból ismerjük a szavakat, amelyeket Jézus mondott az eukarisztia alapításakor, nagycsütörtök este: *Ez az én testem, ez az én vérem.* Mi papok pedig, akik Krisztust képviseljük, megismételjük az Ő szavait: *Ez az én testem, ez az én vérem;* követjük az egyházatyák tanítását, különösen Alexandriai Szent Cirillét, aki megvallja hitét abban, hogy Jézus valószínűleg jelen van az eukarisztiában: „Az Úr teste életet ad. Ez valóban az Atyaisten Igéjének teste, aki azért jön, hogy megtisztítson, azért jön, hogy tanítson. Azzá válok, amit kaptam.”; tudjuk azt is,

milyen nagy megpróbáltatást jelentett a hit éjszakája, amitől Kalkuttai Szent Teréz anyja ötven éven keresztül szenvedett. Mindig hitt, de mindenféle vigasztalástól teljesen meg volt fosztva. Nehezen tudott imádkozni a kitett oltáriszentség előtt, szárazságot tapasztalt, mint oly sok más szent: Avilai Szent Teréz, a Gyermeke Jézusról Nevezett Szent Teréz, hogy csak néhányat említsek... De, amikor Teréz anyát megkérdezték: "Teréz anyja, hogyan tudod szeretni ezeket az elhagyott, kirekesztett, elutasított embereket, akiknek annyira sebes a teste, hogy minden érzékszervünk tiltakozik ellenük?", válasza ez volt: "A napi eukarisztiának, vagyis a szentáldozásnak és a szentségimádásnak köszönhetően."

Kedves testvérek, a Boldogságos Szűz Mária, minden kegyelmek közvetítője segítségével, aki Fiát adta a világnak, amikor kimondta: *legyen nekem a te igéd szerint*, munkálkodjunk bátran Istennel, és keressük mindenekelőtt az Ő országát. Bízunk Jézusban, és legyünk bizonyosak abban, hogy minden mást, vagyis az Ő kegyelmét és az örök boldogságot is megkapjuk. Alázatosan könyörgök azért, hogy egyre közelebb kerüljünk az eukarisztiához, minél gyakrabban vegyük magunkhoz Krisztus szent testét, és szeressük Őt csendben és imáadásban. Térítsen meg minket a Medjugorjei Szűzanya, segítsen, hogy Isten munkáját végezzük, és áldjon meg mindannyiunkat. Ámen.

* * * * *

Részletek Robert Sarah bíboros

A csönd ereje a zaj dítatúrájával szemben című könyvéből

Szent István Társulat, Budapest, 2018., 173-179. p.

216. Jézus anyjának egész élete a csöndben telik. Az evangelisták közül csak Lukács és János szólaltatják meg a Szent Szület.

Szent Lukács így számol be Mária szavaráról az angyali üdvözlés elbeszélésben: *A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názaret nevű városába egy szűzhez, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese, és Máriának hívták. Az angyal belépett hozzá és megszólította: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál.” E szavak hallatára Mária zavarba jött, és gondolkodni kezdett rajta, miféle köszöntés ez. Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermekeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni. Nagy lesz ő és a*

Magasságbeli Fiának fogják hívni. Az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házán örökké, s országának nem lesz vége.” Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?” Az angyal ezt válaszolta és mondta neki: „A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő Szentet is az Isten Fiának fogják hívni. Íme, rokonod, Erzsébet is fogant öregségében, s már a hatodik hónapban van, noha meddőnek mondták, mert Istennél semmi sem lehetetlen.” 38Mária így válaszolt: „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.” Erre az angyal eltávozott. (Lk 1, 26-38)

Maurice Zundel a *L' Humble présence* (Alázatos jelenlét) című könyvében kijelenti, hogy „csak a csönd nyilatkoztatja ki az élet mélységeit”. Isten nagy művei a csönd gyümölcsei. Isten egyedül ennek tanúja és Vele azok, akik belülről látnak, akik csöndet teremtenek és a csöndes Ige jelenlétében élnek, mint Szűz Mária. Zundel szerint Mária az Ige tanítványává lett: „Mária meghallgat, elfogad, adja magát és belemerül az Ige mélységeibe. Egész lénye ezt a hívást visszhangozza: *Hadd halljam hangodat.* (Én 2, 14) Mária meghallgatja a csöndes Igét. Teste így lehet az Örök Ige bölcsője... Benne minden ember láthatja, ugyanarra a sorsra rendeltetett, hogy Isten háza, a csöndes Ige hajléka legyen. Mert, ha igaz, hogy Isten az emberi természetet nem teremtette semmi másra, mint arra, hogy megkapja az Anyát, akire szüksége volt, hogy megszülessen, akkor minden ember arra hivatott, hogy az Ige csöndes befogadása által az Ige templomává, a „csönd bazilikájává” váljon.

217. Mária annyira csöndes, hogy az evangelisták keveset beszélnek Isten anyjáról. Őt teljesen lefoglalta a szemlélődés, az imádás, az imádság. Elrejtőzik Fiában, és csak a Fiáért létezik. Eltűnik a Fiában.

218. Szent Lukács második alkalommal akkor idézi Mária szavait, amikor a gyermek Jézust elveszítette, majd megtalálta a templomban a hit tanítói között: *Szülei minden évben fölmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. Amikor tizenkét éves lett, szintén fölmentek, az ünnepi szokás szerint. Az ünnepnapok elteltével hazafelé indultak. A gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt anélkül, hogy szülei tudták volna. Abban a hitben, hogy az úti társaságban van, mentek egy napig, és keresték a rokonok és ismerősök között. Amikor nem találták, visszafordultak Jeruzsálembe, hogy keressék. Három nap múlva akadtak rá a templom-*

ban, ott ült a tanítók közt, hallgatta és kérdezgette őket. Akik csak hallgatták, mind csodálkoztak okosságán és feleletein. Amikor meglátták, csodálkoztak. Anyja így szólt hozzá: „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, atyád és én szomorúan kerestünk.” Ezt felelte: „De miért kerestetek? Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?” Ám ők nem értették meg ezeket a hozzájuk intézett szavakat. Velük ment hát, lement Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Szavait anyja mind megőrizte szívében. Jézus meg gyarapodott bölcsességben, korban, s kedvességben Isten és az emberek előtt. (Lk 2, 41-52)

Szent János Máriának csak egyetlen megnyilatkozásáról tesz említést a kánai menyegző epizódjában: Harmadnap menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt. Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs több boruk.” Jézus azt felelte: „Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óráim.” Erre anyja szólt a szolgálónak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. Jézus szólt nekik: „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” Meg is töltötték azokat színültig. Ekkor azt mondta nekik: „Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.” Odavitték. Amikor a násznagy megízlelte a borra vált vizet, nem tudta honnan való – a szolgálak azonban, akik a vizet merítették, tudták –, hívatta a násznagy a vőlegényt, s szemére vetette: „Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.” Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne. Aztán lement anyjával, testvéreivel és tanítványaival Kafarnaumba, de csak néhány napig maradtak ott. (Jn 2, 1-12)

Márk és Máté evangéliumában egyetlen említés sincs Mária szavairól.

Isten tervében Mária elválaszthatatlanul az Igéhez van kötve. Az Ige Isten, és az Ige csöndes. Mária teljesen a Szentlélek hatása alatt van, aki nem szól. Mária magatartását a hallgatás jellemzi. Teljesen Fia igéje felé fordul. Beleegyező és engedelmes. Mária nem beszél, Egyszerűen alá akarja vetni magát Istennek, mint a szüleiben bízó gyermek. Az ő „fiat”-ja teljes és örvendező beleegyezés. Isten akaratát Jézuson keresztül akarja befogadni. Jézus édesanyja a betlehemi gyermek lábánál elmerült a csodálkozásban és csöndben, azonban szenvedett és szorongott,

amikor Heródes az Isten-Gyermekeket fenyegette, és akkor is, amikor ott állt a kereszt lábánál. A beleegyezés csöndjében élt, amelyet ez a rendkívüli mondat foglal össze: *Az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.* (Lk 1, 38)

219. Az evangéliumokból nem tudjuk, hogyan mutatkozott meg Mária fájdalma a kereszt lábánál. A művészet *Stabat Mater Dolorosa*ként ábrázolja az Istenanyát, ám az evangelisták csöndben maradnak lelke állapotát illetően. Mindamellett Mária bensőleg teljesen részese a kereszt általi megváltás misztériumának.

Mária „*fiat*”-ja olyan csönd, amelyhez Krisztus anyja mindörökké hű marad. Mária hang nélkül ajánlja föl saját és Fia életét az Örök Atyának. Hang nélkül mond előre igent Jézus halálára. Mint édesanya, látja Jézus szörnyű haláltusáját, akinek a teste sebekkel és zúzódásokkal van tele. Ott áll, belekapaszkodva a kereszthez, és Fia vére az arcára és karjaira folyik. Jézust követve Mária is mondhatja: *Senki sem veszi el tőlem az én életemet, én magam adom oda.* (Jn 10, 18) A Szűzanya misztikus módon van keresztre feszítve az ő Fiával, és vele hal meg.

Krisztus halála után Mária imádságával támogatja az apostolokat. A Szentlélek erejének és világosságának befogadását kéri nekik. Fizikai, imádságos és diszkrét jelenléte által szüli az Egyházat és bátorítja Fia társait. Amikor apostolok szétszóródnak, ő visszaállítja a tanítványok közösségét, és csöndben és imádságban építi az Egyházat. A Cenákulum – az utolsó vacsora terme – óta az Egyház misszionáriusi lendületét az imádságból és a Szentlélek befogadásából meríti.

Pünkösd fényében Mária az első, aki megérti az Egyház misztériumát. Ahogy Krisztus szegényen, az éjszaka csöndjében született a Szentlélek erejéből, úgy az Egyház sem tudna világi dicsőségben és zajban születni. Krisztus Jegyese a Szentlélektől ered, aki a Cenákulumban áradt ki, ahol a közösség együtt volt imádságban Máriával.

Mária „*fiat*”-ja az ősegyház létrejöttében teljeseedik be a Szentlélek ereje által.

220. Szent II. János Pál pápa 1995. november 22-én az általános kihallgatáson kijelentette: „Mária példája lehetővé teszi az Egyháznak, hogy jobban megértse a csönd értékét. A Szűzanya csöndje nemcsak a beszéd mérséklése, hanem inkább a bölcsesség képessége az emberré lett Ige misztériumának és földi élete eseményeinek hitben való emlékezésére és befogadására. Mária az Ige befogadásának ezt a csöndjét és a Krisz-

tus misztériumáról való elmélkedés képességét adta át a hívő népnek. Egy lármával és mindenféle hírrel teli világban az ő tanúságtétele segít értékelni a lelkileg gazdag csöndet, és előmozdítja a szemlélődő lelkületet.”

221. „Hallgasd ezt a finom zajt, amely folytonos és amely maga a csönd. Hallgasd, mit hallanak, amikor semmi sem hallatszik.” – írta Paul Valéry a *Tel quel* (Olyan, amilyen) című esszékötetében. Íme, a Szűzanya jelmondata. Íme egy erős asszony jelmondata. Íme egy csöndes asszony jelmondata.

222. Pierre de Bérulle joggal írta az Oeuvres de piété (A jámborságról szóló) írásában: „A Szűznek ez a csöndje nem a dadogás, a tehetetlenség csöndje, hanem a világosság és az elragadtatás csöndje. Ez Isten dicséretének ékesszólóbb csöndje, mint maga az ékesszólás. Ez egy hatalmas és isteni kihívás a kegyelem rendjében.”

Hazámban a napi rózsafüzér-imádság végén gyakran énekeljük ezt az éneket Máriának: „A te szelíd jelenléted világosítson meg minket mindörökre, ó csönd Szüze. Add nekünk a te nagy békességed.”

Jézus kereszthalálának órája óta Mária Szent János házában lakik, ahogy Jézus akarta a kereszten. El tudjuk képzelni, hogy milyen mély-séges csöndben és békében élt. Gyakran elmélkedett Jézus szenvedéséről, közös küldetésük csodálatos csúcspontjáról. Az idő múlásával egyre csöndesebb, elmélkedőbb és szemlélődőbb lett. Imádkozott és böjtölt. Örömmel fogadott el annyi áldozatot, hogy folytassa Fia szenvedését a világ üdvösségéért. Imádsága állandó csönd Istenben.

* * * * *

Közlemények

- * A *Boldogasszony Anyánk Béke Királynője* hírlevél kapható az Új Ember könyvesboltban, a Ferenciek terén. A hírlevélre előfizetni a Kemenes Gábor, 1393 Budapest, Pf. 317. címen, „piros” postai csekken lehet. A hírlevél ára továbbra is 30 Ft + 100 Ft postaköltség, példányonként, vagyis egy évre, egy példány esetén 1560 Ft. Hálásan köszönünk minden adományt, amellyel lehetővé válik, hogy az idős, nélkülöző olvasóinknak, és a határon túl élő testvéreinknek is el tudjuk küldeni hírlevelünket.